

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/236/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7509204017
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7509204017.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu I. Z., nar. XX.X.XXXX, K., S. XX, zast. Z. F. Husárom, advokátom v Košiciach, Vojenská 5 proti žalovaným 1) I. Z., nar. XX.X.XXXX, K., I. XX, 2) M. G. rod. Z., nar. XX.X.XXXX, G., H. XX/F, 3) G. E. rod. Z., nar. XX.X.XXXX, E. XX, 4) D. E. rod. Z., nar. X.XX.XXXX, V. XXX, 5) S. E. rod., Z., nar. XX.X.XXXX, I. XXX, zastúpeným JUDr. Irenou Sopkovou, advokátkou v Košiciach, Hlavná 25, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 16C/54/2009-222 zo 16.10.2015 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) v poradí 3 rozsudkom rozhodol, že zamietá žalobu o určenie, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území K., zapísaných na liste vlastníctva číslo XXX - k parcele registra „C“ číslo XXXX - záhrada s výmerou 1086 m², spoluvlastníckych podielov zapísaných vo vlastníctve žalovaných pod G G G G B8 po 1/18 z celku, pod G G G G G po 1/16 z celku, pod G G G G G po 1/144 z celku a na liste vlastníctva číslo XXXX - k parcele registra „C“ číslo XXXX - zastavané plochy a nádvoria s výmerou 621 m² a domu súpisné číslo XX na parcele registra „C“ číslo XXXX, spoluvlastníckych podielov pod G G G B6 po 1/18 z celku, pod G G G G po 1/16 z celku, pod G G B XX a G po 1/144 z celku a o náhrade trov konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 7.4.2009 domáhal titulom vydržania a na akom skutkovom základe. Uviedol, že žalovaní nesúhlasili so žalobou, žiadali ju v celom rozsahu zamietnuť, tvrdili, že po smrti otca len súhlasili s užívaním uvedených nehnuteľností žalobcom, z tohto dôvodu od neho prijali výplatu po 10 000 Kčs, nemienili sa vzdať vlastníctva. Ďalej uviedol, že po vykonaní dokazovania vo veci výsluchom účastníkov, svedkov S. Z. - brata účastníkov konania a S. Z. - manželky žalobcu a listinnými dôkazmi rozsudkom (prvým v poradí) zo 4.1.2011 zamietol žalobu, že po napadnutí tohto rozsudku odvolaním žalobcu Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 11Co 407/2011-165 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a uložil mu vykonať riadne dokazovanie najmä listinnými dôkazmi a dôkazy vyhodnotiť tak, aby boli spoľahlivé a dostatočné zistenia ohľadne skutočností právne významných a v odôvodnení rozhodnutia náležite vysvetliť, ako sa vypořádaval s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami. Ďalším rozsudkom (druhým v poradí) z 9.10.2013 bola žaloba tiež v celom rozsahu zamietnutá, žalobca aj toto rozhodnutie napadol odvolaním, napadnutému rozsudku vytkol existenciu inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to nevykonanie dôkazov označenými znaleckým posudkami zákonným spôsobom - podľa § 128 O.s.p. a vytýkal mu aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, nesprávne skutkové zistenia a existenciu vady podľa § 221 ods.1 O.s.p., nezrozumiteľnosť odôvodnenia nepreukázanej 10 - ročnej existencie dobromyseľnosti žalobcu, zdokladovaním jeho pomerov a úkonmi vykonávanými v roku 1990, ktoré mali smerovať k uzavretiu zmluvy so žalovanými.

O nich žalobca tvrdil, že podpis návrhu registrácie zmluvy na bývalom Štátnom notárstve Košice - vidiek je dôvod, ktorý len zvyšuje a posilňuje pravdivosť tvrdenia žalobcu o jeho dobromyseľnosti, súdom prezentovaný dôvod nedobromyseľnosti označil za nesprávne právne posúdenie veci, poukázal na úkony účastníkov od decembra roku 1983 - dohodu medzi súrodencami, následnú výplatu žalovaných, výlučné užívanie nehnuteľností žalobcom, ich rozsiahlu rekonštrukciu, tiež na skutočnosť, že žalovaní nijakým spôsobom vlastníctvo žalobcu dlhodobo nenamietali a tiež na podpis listiny pre registráciu zmluvy štátnym notárstvom, tvrdil, že už od decembra roku 1983 sa mal objektívne možnosť domnievať, že je vlastníkom sporných nehnuteľností z dôvodu dohody so svojimi súrodencami, ak by tento záver nebol akceptovateľný, tak sa dobromyseľným stal výplatom svojich súrodencov z ich dedičských podielov, poslednú vyplatil žalovanú v 5. rade 22.1.1989, teda k vydržaniu došlo už v decembri 1993, najneskôr však 22.1.1999 a následné vedenie konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva pod sp. zn. 16C 692/1999 už na účinkoch vyjadrenia nemôže nič meniť. Odvolací súd - Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 11Co 1/2014 z 12.5.2015 zrušil napadnutý rozsudok, ktorý považoval za nepreskúmateľný, neboli v ňom jasne, zreteľne a presvedčivo vyhodnotenú výsledky vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. a uložil mu vyrovnať sa so všetkými skutočnosťami, ktoré vyšli a vyjdú najavo, konkrétne so všetkými skutočnosťami uvedenými vo výpovediach a podaniach účastníkov konania, ako aj v odvolaní a znova rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby bolo preskúmateľné - t.j. ohľadne každej spornej skutočnosti a každého vykonaného dôkazu uviesť, čo bolo preukázané vykonaným dôkazom a ako tento dôkaz vyhodnotí. Konštatoval, že výpismi z katastra nehnuteľností, z listov vlastníctva číslo 2478 a XXX pre katastrálne územie K. bolo preukázané, že sporné nehnuteľnosti - parcela registra „C“ číslo XXXX - zastavané plochy a nádvoria s výmerou 621 m² a dom súpisné číslo XX na parcele registra „C“ číslo XXXX, zapísané na liste vlastníctva č. XXXX sú vedené v podielovom spoluvlastníctve účastníkov konania, na liste vlastníctva č. XXXX je žalobca vedený ako vlastník podielov pod radovým číslom X v 1/18 z celku, pod radovým číslom XX v 1/16 z celku, pod radovým číslom XX v 1/144 z celku, vlastníctvo k uvedeným podielom nadobudol rovnako ako jeho súrodenci - žalovaní v 1. - 5. rade dedením po svojich rodičoch S. Z. rodenej K., zomrelej X.X.XXXX, konanie o prejednaní dedičstva sa viedlo na bývalom Štátnom notárstve Košice - vidiek pod číslom D 146/1983 a po I. Z., zomrelom X.XX.XXXX, konanie o prejednaní dedičstva sa viedlo na bývalom Štátnom notárstve Košice - vidiek pod číslom D 1209/1983 a konanie o novoobjavenom majetku, v ktorom bol prejednaný podiel poručiťa k sporným nehnuteľnostiam v podiele 1/18 z celku sa viedlo na Okresnom súde Košice-okolie pod číslom D 805/2000. Žalobca je vedený aj ako spoluvlastník podielu pod radovým číslom XX v 1/4 z celku, ktorý nadobudol vydržaním podľa osvedčenia o vydržaní, notárska zápisnica N 73/2007, Nz 11332/2007 z 23.3.2007, bola spísaná JUDr. Jozefom Gimerským, notárom v Moldave nad Bodvou, Hlavná 17, ide o podiely súrodencov N. Z. a S. Z., podiel zapísaný pod radovým číslom XX v 1/18 z celku nadobudol vydržaním podielu sestry M. G. podľa osvedčenia o vydržaní, notárska zápisnica N 381/2007, Nz 58700/2007 z 18.12.2007, spísaná JUDr. Jozefom Gimerským, notárom v Moldave nad Bodvou, Hlavná 17. Sporná parcela registra „C“ číslo XXXX - záhrady s výmerou 1088 je zapísaná na liste vlastníctva č. XXX, účastníci vlastníctvo k nej nadobudli rovnako dedením, žalobca je vedený ako vlastník podielov pod radovým číslom X v 1/18 z celku, pod radovým číslom XX v 1/16 z celku, pod radovým číslom XX v 1/144 z celku, vlastníctvo k nim rovnako ako žalovaní nadobudol dedením po rodičoch a podiel v 1/4 z celku, zapísaný pod radovým číslom XX nadobudol vydržaním podielov súrodencov N. Z. a S. Z. podľa osvedčenia o vydržaní, notárska zápisnica N 73/2007, Nz 11332/2007 z 23.3.2007 bola spísaná JUDr. Jozefom Gimerským, notárom. Sporné nehnuteľnosti - parcely registra „C“ číslo XXXX - zastavané plochy a nádvoria s výmerou 621 m² s domom súpisné číslo XX a XXXX - záhrady s výmerou 1086 boli pôvodne vedené v pozemnoknižnej vložke číslo 927, neskôr na liste vlastníctva č. XXX, v dôsledku zmeny vlastníckeho režimu parcely registra „C“ číslo XXXX - zastavané plochy a nádvoria s domom súpisné číslo XX podľa osvedčenia o vydržaní podielu M. G. boli zapísané na list vlastníctva č. XXXX. Tieto skutočnosti boli preukázané výpismi z katastra nehnuteľností a spismi bývalého Štátneho notárstva Košice - vidiek sp. zn. D 146/1983, D 1209/1983 a spisom tunajšieho súdu sp. zn. D 805/2000 a uvedenými notárskymi zápisnicami, nimi bolo tiež preukázané, že žalobca ako titul vstupu do držby uviedol kúpu uvedených podielov od súrodencov - od M. G. v roku 1985 a od N. Z. a S. Z. v roku 1987. Výpoveďou účastníkov i svedka S. Z. bolo preukázané, že po pohrebe ich otca I. Z. - žalovaného v decembri roku 1983 sa všetci ôsmi súrodenci - žalobca I. Z., I. Z., M. G., G. E., D. E., S. E. a bratia S. Z. a N. Z. stretli v rodičovskom dome, dohodli sa, že uvedený dom s pozemkom i záhradou nepredajú cudziemu, ale bude ich užívať žalobca, ktorý každému zo súrodencov vyplatí po 10 000,- Kčs, žalobca tvrdil, že išlo o dohodu, podľa ktorej mal po výplate uvedenej náhrady nadobudnúť vlastníctvo k uvedeným nehnuteľnostiam a podľa tejto dohody i postupne, podľa možností všetkým súrodencom uvedenú sumu vyplatil, túto skutočnosť si aj písomne potvrdili. Tieto potvrdenia

vypracoval a súrodencom na podpis predložil žalobca, uvádza sa v nich, že prijímatelia - súrodenci žalobcu potvrdzujú prevzatie sumy 10 000 Kčs podľa dohody za čiastku z dedičstva podľa rozhodnutia Štátneho notárstva Košice (správne Košice - vidiek č.k. D 146/83-25 z 11.8.1983 a D 1209/83-27 po nebohej S. Z. a I. Z. a ide o nehnuteľnosti v katastrálnom území K., parcely číslo XXXXX - dom, dvor s výmerou 827 m, XXXXX - záhrada s výmerou 347 m², XXXXX - záhrada s výmerou 341 m², a XXXXX - stodola s výmerou 157 m² a prijímatelia aj prehlasujú, že prevzatím uvedenej peňažnej sumy si voči žalobcovi nebudú uplatňovať iné nároky z uvedeného dedičstva a súhlasia, aby žalobca mohol začať prevádzkať stavebné úpravy nehnuteľností a osobne ich užívať. Výpoveďami účastníkov a uvedenými potvrdeniami bolo preukázané, že žalobca vyplatil uvedenú sumu žalovanému v 1. rade 6.6.1987, žalovanej v 2. rade 6.7.1985, žalovanej v 3. rade 27.6.1985, žalovanej v 4. rade 30.5.1985, žalovanej v 5. rade vyplatil túto sumu v troch splátkach - sumu 3 000,- Kčs jej zaplatil 21.10.1987, sumu 5 000,- Kčs 27.7.1988 a sumu 2 000,-Kčs 22.1.1989. Výpoveďou účastníkov bolo tiež preukázané, že sporné nehnuteľnosti začal po smrti rodičov užívať žalobca so svojou rodinou, vykonal rekonštrukciu rodinného domu a od roku 1995 ho užíva na trvalé bývanie. Všetky náklady na rekonštrukciu znášal žalobca, žalovaní sa na nej nepodieľali, ani nevyjadrili nespokojnosť s činnosťou žalobcu. Je nesporné, že z uvedených rozhodnutí, ktoré boli vydané bývalým Štátnym notárstvom Košice - vidiek v konaniach prejednaní dedičstva po rodičoch účastníkov konania nevyplývala pre žalobcu žiadna povinnosť výplaty ostatným dedičom, v prípade výplaty súm po 10 000 Kčs išlo o úkony vykonané podľa neformálnej dohody dedičov bezprostredne po pohrebe ich otca. Výpoveďou žalobcu a dotazníkom a čestným vyhlásením k registrácii zmluvy zo 16.7.1990 i výpoveďami svedkyne S. Z. bolo preukázané, že žalobca so svojou manželkou S. Z. ako kupujúci a jeho súrodenci - žalovaní i bratia S. Z. a N. Z. ako predávajúci pripravovali uzavretie kúpnej zmluvy, k uvedenému úkonu však nedošlo pre nesúčinnosť predávajúcich, ktorí okrem bratov N. a S. Z. pýtali ďalšie peniaze a žalobca ďalšiu nečinnosť v tejto veci odôvodňoval aj zdravotnými problémami. Žalobca už v žalobe, ale aj vo výpovedi zo 6.5.2010 uvádzal dobromyseľné užívanie nehnuteľností aj v rozsahu spoluvlastníckych podielov súrodencov od vyplatenia dohodnutej sumy po 10 000,- Kčs, tvrdenie o dobromyseľnosti trvajúcej odo dňa samotnej neformálnej dohody po pohrebe otca - od decembra 1983 v neskoršej účastníckej výpovedi z 23.9.2013 a v odvolaní zo 24.10.2013 proti rozsudku č.k. 16C 54/2009 -159 z 9.10.2013 považuje za účelové, nehodnoverné, tiež neskoršie tvrdenie žalobcu, že v roku 1990, ani neskôr nepripravoval uzavretie riadnej zmluvy so súrodencami je rovnako v rozpore s jeho skoršou výpoveďou i výpoveďami žalovaných i svedkyne S. Z. a odporuje aj úkonom žalobcu, ktorý si v rokoch 1989 až 1991 zadovážil aj podklady pre registráciu a spoplatnenie zmluvy - vyššie uvedený dotazník a čestné vyhlásenie z 19.7.1990, znalecký posudok Ing. arch. Ernesta Martončíka z 28.8.1989 číslo 2183/82/1311, ďalší posudok uvedeného znalca číslo 2183/82/91 z 8.7.1991, oba posudky vyžiadal žalobca a ich účelom bolo ocenenie nehnuteľností podľa platných cenových predpisov k prevodu nehnuteľností medzi občanmi. Súčasťou spisu tunajšieho sp. zn. D 805/2000, ktorý sa viedol o konaní o novoobjavenom majetku poručiteľa I. Z., otca účastníkov konania je znalecký posudok Ing. arch. Ernesta Martončíka číslo 2183/82/154 z 9.8.1985, ktorým boli predmetné nehnuteľnosti oceňované podľa platných a právnych predpisov k prevodu medzi občanmi, posudok tiež vyžiadal žalobca. Ďalej spisom tunajšieho súdu sp. zn. 16C/692/1999 mal preukázané, že na návrh žalobcu I. Z. sa viedlo proti jeho súrodencom S. Z., S. E., M. G., D. E., G. E., I. Z. a N. Z. konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, konanie sa začalo 19.5.1999 a skončilo v dôsledku späťvzatia žaloby, ktoré žalobca odôvodňoval zhoršením zdravotného stavu, uznesenie č.k. 16C 69/1999 -52 z 29.12.2000, ktorým bolo konanie zastavené nadobudlo právoplatnosť 14.8.2001. Pre účely uvedeného konania, prípadne pre konanie o dovtedy neprejednanom spoluvlastníckom podiele predchodcu účastníkov k sporným nehnuteľnostiam, ktoré sa viedlo na tunajšom súde pod číslom D 805/2000 si žalobca zadovážil ďalší znalecký posudok Ing. arch. Ernesta Martončíka č. 304/99 zo 14.10.1999. Spisom tunajšieho súdu sp. zn. 8C/54/2009 bolo preukázané, že na návrh D. E. sa proti ostatným spoluvlastníkom vedie konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, konanie je prerušené do skončenia tohto konania o určenie vlastníckeho práva. Ďalej súd citoval znenie § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 40, § 46, § 47 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.1991, § 80 O.s.p., § 129, § 130, § 132 O. z. § 135 a) Obč. zák. v znení účinnom do 31.12.1991, § 134, § 868, § 872 ods.6 O. z. a uviedol, že Obč. zák. č. 140/1964 Zb. neupravoval inštitút držby a vydržania až do novelizácie zákonom číslo 131/1982 Zb. - do 1.4.1983. Táto novela v § 132a/ nanovo upravila ochranu držby a vydržanie s možnosťou započítania času predchádzajúcej nepretržitej držby od 1.4.1983 s tým, že tento čas sa neskončil skôr než 1.4.1984 (§ 865 ods.3 Obč. zák.) v prípade pozemku bolo vydržanie upravené osobitne, vydržať bolo možné iba pozemok, alebo jeho časť, ku ktorému by sa inak mohlo zriadiť právo osobného užívania. Vlastníctvo k takému pozemku nadobudol štát a občan nadobudol zo zákona právo

na uzavretie dohody o osobnom užívaní. Inštitút držby upravený v § 132 a/ Obč. zák., zavedený z.č. 131/1982 Zb. ako aj v § 129 a novely v platnom znení vychádza z rovnakých princípov. Poukázal na výklad a konštantnú judikatúra ohľadne oprávnenej držby a dobromyseľnosti a vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že žalobca nesplnil podmienky pre nadobudnutie vlastníctva k uvedeným nehnuteľnostiam vydržaním. Neformálnu, ústnu dohodu súrodencov z decembra roku 1983 nemožno považovať za titul vstupu žalobcu do oprávnenej držby predmetných nehnuteľností, išlo len o dohodu o ďalšom nakladaní s nehnuteľnosťami, t.j. že sa nepredajú cudziemu, ale nadobudne ich žalobca, ktorý sa cítil byť vlastníkom až po výplate dohodnutých peňažných súm súrodencom, nie však skôr. Dohoda súrodencov bezprostredne po pohrebe ich otca sa neprejavila ani v konaní o prejednaní dedičstva po uvedenom poručiteľovi. Je však nesporné, že išlo o dohodu o budúcom usporiadaní vlastníctva, nie o užívaní, pretože dohodnutá peňažná náhrada bola primeraná pomerom, najmä všeobecnej hodnote nehnuteľností, s prihliadnutím na blízke rodinné vzťahy. Súrodenci žalobcu už sporné nehnuteľnosti neužívali, nezaujímal sa o ne, neprejavili nesúhlas s rekonštrukciou domu. Žalobca však ani pri prípadnom vstupe do držby po výplate písomne potvrdenej náhrady jednotlivým spoluvlastníkom nesplnil podmienku dobromyseľnej desaťročnej vydržacej doby, dobromyseľnosť hodnotil vo vzťahu k jeho úkonom vykonávaným v roku 1990 smerujúcim k uzavretiu zmluvy podľa platnej právnej úpravy pre taký úkon so žalovanými a ostatnými súrodencami, teda presvedčenie žalobcu o vlastníctve k sporným nehnuteľnostiam pri objektívnom posudzovaní aj po výplate náhrad súrodencom za ich podiely bolo vyvrátené, žalobca s prihliadnutím na všetky okolnosti - ústnu dohodu so súrodencami, dedičské konanie po otcovi, výplaty súrodencov, predovšetkým však úsilie o uzavretie riadnej zmluvy opakované zadovažovanie znaleckých posudkov na zistenie ceny predmetných nehnuteľností k ich prevodu a odmietnutie spoluvlastníkov vykonať uvedený úkon, požadovanie výplaty ďalších prostriedkov objektívne nesvedčí o dobromyseľnosti a ospravedliteľnom omyle žalobcu vychádzajúceho z neznalosti práva. V posudzovanom období sa pre zmluvu o prevode nehnuteľností - podľa § 46, § 47 O. z. v znení účinnom od 31.12.1991 vyžadovala písomná forma s prejavmi účastníkov na tej istej listine a zmluva sa stala účinnou jej registráciou štátnym notárstvom. Pre nesplnenie podmienok pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním súd žalobu v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov rozhodne do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku - v súlade s § 151 ods. 3 O.s.p..

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodu uvedeného v § 205 ods.2 písm. f) O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a § 205 ods.2 písm. d) O.s.p. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 205 ods.2 písm. a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p s nasledovným odôvodnením: Existencia vady uvedenej v § 221 ods.1 O.s.p.. V prvom rade poukázal na fakt, že Krajský súd Košice už vo svojom zrušujúcom uznesení spis. značka 11 Co/407/2011 zo 31.12.2012 ako aj vzrušujúcom uznesení spis. značka 11Co/1/2014 z 12.5.2015 jednoznačne usmernil prvostupňový súd ako má postupovať pri zisťovaní skutkového stavu, na základe ktorého by vec právne posúdil s ohľadom na tvrdené vydržanie avšak súd prvého stupňa sa podľa názoru žalobcu uvedenými usmerneniami opätovne dôsledne neriadil nakoľko z jeho odôvodnenia opätovne nemožno jednoznačne zistiť: a) na základe akých zistení a úvah dospel súd k záveru, že neformálnu dohodu súrodencov z decembra 1983 nemožno považovať za titul vstupu žalobcu do oprávnenej držby. V odôvodnení rozsudku súd na str. 10 uvádza, že uvedenú dohodu súrodencov nemožno považovať za titul jeho vstupu do oprávnenej držby nakoľko išlo len o dohodu o ďalšom nakladaní s nehnuteľnosťami, t.j. že sa nepredajú cudziemu ale nadobudne ich žalobca (teda zrejme o nejakú zmluvu o budúcej zmluve - čo však z odôvodnenia rozhodnutia nijako nevyplýva). Súčasne však v ďalšom texte na str. 10 napádaného rozsudku súd tvrdí, že je ale nesporné že išlo o dohodu o budúcom usporiadaní vlastníctva, nie o užívaní, pretože dohodnutá peňažná náhrada bola primeraná pomerom najmä všeobecnej hodnote nehnuteľností, s prihliadnutím na blízke rodinné vzťahy. Na základe čoho dospel prvostupňový súd k uvedenému skutkovému a právnenému záveru však z odôvodnenia prvostupňového súdu opätovne nevyplýva. Uvedený právny názor a skutkové zistenie je navyiac v rozpore s existenciou výplaty žalovaných z jeho strany. Už len z výšky súm, ktoré boli nim vyplatené žalovaným je zrejmé, že uvedenými platbami nešlo o úhradu nejakej rezervácie kúpy uvedených nehnuteľností ale o reálne vyplatenie súrodencov z ich dedičských podielov, čomu nasvedčuje aj ich prehlásenie v potvrdeniach o úhrade kde uvádzajú, že si voči nemu nebudú uplatňovať ďalšie nároky z dedičstva. Navyiac v uvedenom prehlásení nie je ani zmienka o tom, že by sa malo jednať o platbu za to, že súrodenci nehnuteľnosti nepredajú cudzej osobe a v konečnom dôsledku toto netvrdili ani samotný žalovaný (tu tvrdili, že išlo o platbu za užívanie nehnuteľnosti - teda o platbu za to, že užíva ich spoluvlastnícke podiely). Takisto o opaku svedčí aj výpoveď a postoj brata S. a N.. b) ako sa súd vysporiadal s potvrdeniami ohľadom výplaty žalovaných z ich dedičstva a ich

prehlásením, že si z uvedeného dôvodu nebudú vo vzťahu k nemu uplatňovať iné nároky z dedičstva. Nie je teda naďalej zrejmé ako súd vyhodnotil vôľu žalovaných prezentovanú v daných potvrdeniach a ani to ako vyhodnotil ich prehlásenia o tom, že si od neho už z dôvodu dedičstva nebudú uplatňovať žiadne iné nároky. Takisto z odôvodnenia rozsudku nieje podľa jeho názoru zrejmé, na základe akých vyjadrení jeho a jeho manželky (S. Z.) došiel súd k záveru, že pripravovali uzavretie kúpnej zmluvy v období plynutia vydržacej doby so žalovanými a bratmi S. a N. Z.. Vo vzťahu k bratom S. a N. Z. síce došlo k vyporiadaniu vlastníckych vzťahov neskôr avšak nešlo o kúpnu zmluvu ale osvedčenie o vydržaní v roku 2007. Vzhľadom na vyššie uvedené s poukazom na § 157 O.s.p. je toho názoru, že prvostupňové rozhodnutie je naďalej nepreskúmateľné, nemá možnosť právne relevantným spôsobom reagovať na dôvody, pre ktoré bola žaloba zamietnutá v dôsledku čoho dochádza k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 Ústavy SR a v konečnom dôsledku k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 221 ods.1 písm. f) O.s.p.) Nesprávne právne posúdenie súdom prvého stupňa, súd prvého stupňa došiel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam - Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci je potrebné uviesť, že súd došiel k záveru, že jednak neexistuje právny dôvod na základe ktorého by on vstúpil do oprávnenej držby (viď vyššie - v tejto časti považuje rozhodnutie za nepreskúmateľné) a súčasne neexistovala na jeho strane dobromyseľnosť po zákonom stanovenú 10 ročnú lehotu. Vo vzťahu k neexistencii dobromyseľnosti súd uvádza (str. 10 rozsudku dole), že existencia nedobromyseľnosti žalobcu vyplýva jednak z ústnej dohody, dedičskom konaní po otcovi, výplaty náhrad súrodencom najmä však vzhľadom na úsilie o uzavretie riadnej zmluvy a opakované zadovažovanie znaleckých posudkov a odmietanie žalovaných s uzavretím kúpnej zmluvy a požadovanie ďalších prostriedkov zo strany žalovaných. S uvedenými tvrdeniami nesúhlasí. V prvom rade dedičské konanie po otcovi prebehlo až v roku 2000, teda v čase kedy už došlo k uplynutiu vydržacej lehoty, z úhrady výplat súrodencom nepochybne nemožno vyvodzovať nedobromyseľnosť žalobcu (práve naopak) , existencia znaleckých posudkov podľa jeho názoru takisto neosvedčuje jeho nedobromyseľnosť nakoľko znalecké posudky vyhodnocoval z dôvodu zistenia zhodnotenia jeho nehnuteľností nie z dôvodu potreby znaleckého posudku k prevodu ako uvádza súd. To, že zo strany žalovaných existovala požiadavka na „doplatenie ďalších platieb" on síce nespochybňuje avšak k tejto požiadavke taktiež došlo až po uplynutí vydržacej lehoty v čase kedy sa on snažil obdobne ako s bratmi (S. a N.) dať veci do poriadku formou zápisnice o vydržaní. Z uvedeného dôvodu je preto toho názoru, že súd došiel k nesprávnym skutkovým zisteniam ak z dedičského konania po otcovi, výplaty peňazí súrodencom z ústnej dohody ako aj požiadavky na úhradu ďalších platieb odvodzoval nedobromyseľnosť žalobcu. Takisto je toho názoru, že súd nesprávne právne vec posúdil, ak došiel k záveru, že neexistujú podmienky pre vydržanie nehnuteľnosti na strane žalobcu. Tak ako konštantné poukazuje súd opomína, prehliada a neguje iné okolnosti prejednávaného prípadu. Žalobca ako osoba bez právneho vzdelania sa dlhodobo domnieval a bol utvrdzovaný v tom, že je vlastníkom sporných nehnuteľností nakoľko: a) v roku 1983 (december) sa dohodol so žalovanými, že sporné nehnuteľnosti ostanú jemu a že svojich súrodencov vyplatí z ich dedičských podielov, b) v súlade s obsahom tejto dohody svojich súrodencov postupne vyplatil a to v trhových cenách v danej dobe, c) nehnuteľnosti užíval sám a sám na nich hospodáril, d) nehnuteľnosti rozsiahlo na vlastné náklady zrekonštruoval, e) žalovaní nijako dlhodobo jeho vlastnícke právo nespochybňovali a ani ho v držbe nerušili, f) žalovaní potvrdili pri výplate z ich dedičských podielov, že si nebudú voči nemu uplatňovať žiadne ďalšie nároky. Uvedené okolnosti navyše potvrdzujú aj svedecké výpovede a postoje ďalších bratov žalobcu a to N. a S., ktorí jasne potvrdili, že došlo k odkúpeniu ich podielov k zdedenej nehnuteľnosti a to výplatou peňazí z jeho strany. Vzhľadom na uvedené považuje právny názor súdu o neexistencii podmienok pre vydržanie za nesprávne právne posúdenie súdom prvého stupňa a súčasne dodáva, že právny názor súdu o tom, že na jeho strane neexistuje ospravedlniteľný omyl nakoľko podľa § 46,47 Občianskeho zákonníka sa pre platnosť zmluvy o prevode nehnuteľností vyžadovala písomná forma a registrácia zmluvy na Štátnom notárstve (ktorý je nepochybne inšpirovaný rozsudkom NS SR spis. značka 4 Cdo 361/2012) považuje takisto za nesprávny. Uvedený výklad inštitútu vydržania (potrebnosť písomnej kúpnej zmluvy a jej registrácia štátnym notárstvom) v princípe neguje účel a význam inštitútu vydržania a je v rozpore s teleologickým výkladom uvedeného inštitútu. V konečnom dôsledku takýto výklad znamená, že vydržanie môže nastať iba pri vadách právnych - teda musí existovať písomná zmluva, ktorej registrácia aj bolo povolená ale následne vyjde po uplynutí 10 ročnej lehoty k zisteniu že právny úkon - kúpna zmluva je z nejakého dôvodu neplatná. Takýto výklad inštitútu vydržania považuje za nesprávny. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie alebo aby napadnutý rozsudok zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaných k úhrade trov konania.

4.K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní podaním doručeným súdu 28.4.2016, v ktorom uviedli, že žalobca podáva odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods.2 písm. f) O.s.p. ako aj z dôvodov uvedených v § 205 ods.2 písm. d) O.s.p. Sú toho názoru, že súd správne a zákonne rozhodol, a preto navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu potvrdil a priznal trovy odvolacieho konania. Z dôvodov odvolania nevyplývajú žiadne také skutočnosti, pre ktoré by bolo potrebné buď prvostupňový rozsudok zrušiť alebo zmeniť. Tvrdenie žalobcu o neformálnej dohode súrodencov z decembra 1983 jednoznačne nemožno považovať za vstup do oprávnenej držby. Odporuje tomu samotné tvrdenie žalobcu pri všetkých jeho prednesoch na súde tak, ako to skonštatoval súd. Navyše odporuje to aj ustálenej súdnej praxi predovšetkým stanoviskám Najvyššieho súdu SR z 27.10.2010, sp.zn. 4Cdo 283/2009, ktorý bol zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov SR č. 6/2015, z ktorého je zrejmé že oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je vlastníkom, nemôže byť ten, kto do jej držby vstúpil za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení do 31.12.1991, na základe zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola registrovaná štátnym notárstvom v zmysle zák. č. 95/63 Z.z. a ďalej rozhodnutie č. 74 zverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR č. 6/2015, podľa ktorého oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto do jej držby vstúpil za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení do 31.12.1991 Z.z., na základe zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola uzavretá v písomnej forme. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že oni odmietli odpredať nehnuteľnosť, ktorá je predmetom sporu, resp. podiely, ktoré vlastnili žalobcovi, a preto nikdy žiadna dohoda medzi nimi nevznikla o odpredaní nehnuteľnosti, žiadna písomná zmluva o odpredaní nehnuteľnosti nebola medzi nimi podpísaná, neprejavili vôľu mu podiely nehnuteľnosti odpredať, a preto takáto zmluva ani nikdy nevznikla a nemohla byť zaregistrovaná príslušným štátnym notárstvom. Žalobca mal záujem tieto podiely si odkúpiť, a preto sa snažil získať od nich podpisy na dotazníkoch avšak nikdy k tomu nedošlo, a práve z toho vyplýva jeho vedomosť, že užíva aj časť nehnuteľnosti, ktorá mu nepatrí, a ktorú mu odporcovia nemajú záujem odpredať. Jeho dobromyseľnosť preto sa premietla v okamihu už zaobstarávania týchto dotazníkov a vedomosť mu bola zrejmá aj z dedičského konania, keď znova oni nesúhlasili, aby on sa stal výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností. Dobrá viera a dobromyseľnosť je absolútne spochybnená práve vyhláseniami všetkých odporcov, ktorí mi dali najavo, že ak aj nejakú odplatu prijali, tak to bola odplata za užívanie a nie za prevod vlastníctva, s ktorým sa nikdy nestotožnili. Nie je pravdou, že rozsudok súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Žalobca takýmto tvrdením, ktoré nemá oporu v dôvodoch rozsudku sa iba snaží zvrátiť nepriaznivý rozsudok. Súd presvedčivo a jasne vyložil dôvody v súlade s vykonaným dokazovaním i s ustálenou súdnou praxou z akých dôvodov bolo potrebné žalobu zamietnuť. Ani ďalšie dôvody, ktoré uvádza žalobca v dôvodoch odvolania, a ktoré neustále opakoval na pojednávaní, nemôžu obstáť. Nie sú splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním tak, ako to tvrdí žalobca. Predovšetkým chýba dobromyseľnosť, pretože chýba písomná kúpna zmluva zaregistrovaná štátnym notárstvom. Žalobca vedel, že žalovaný mu nemajú záujem odpredať predmetnú nehnuteľnosť, resp. podiely, ktorých sú vlastníkami, čo je zrejmé z ich odpovede z roku 1983, kedy mu bolo oznámené, že nepodpíšu kúpnu zmluvu, neodpredajú mu nehnuteľnosť a ich konanie sa prejavilo aj v dedičskom konaní v roku 2000. Navrhli preto, aby súd I. stupňový rozsudok potvrdil, pretože súd sa náležite vysporiadal so všetkými dôkazmi, ktoré v konaní boli produkované, správne vyhodnotil dôkaznú situáciu a spravodlivo vo veci s ustálenou súdnou judikatúrou rozhodol.

5.Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6.Podľa § 470 ods.2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

7.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8.Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. zodpovedá odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), ktorý spočíva v tom, že vady konania postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj (v čase rozhodovania súdu § 100 ods.1 O. s. p. teraz § 171 ods.1 CSP) alebo poučenia o dôkaznej povinnosti, aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky]. Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené [§ 366, § 373 ods.4 CSP]. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP (predtým O. s. p.), napr. osoba, ktorá mala byť vylúčená ako svedok, bola vylúčená ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

9.Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP spočíva aj v tom, že procesným postupom alebo aj rozhodnutím súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu CSP ale aj kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vypořádanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie, právo na preskúmanie rozhodnutia.

10.Podľa čl. 46 ods.1 úst. zák. 460/1992 Zb. (ďalej len Ústava SR) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11.Podľa čl. 47 ods.3 Ústavy SR všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

12.Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

13.Podľa čl.6 ods.1,2 CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Súd zohľadňuje špecifické potreby strán sporu vyplývajúce z ich zdravotného stavu a sociálneho postavenia.

14.V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že právo na spravodlivý proces je bezprostredne spojené s ústavným právom zakotveným v čl. 46 ods.1 Ústavy SR a čl. 47 ods.3 Ústavy SR a tak ako citované ústavné práva ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (viď Uznesenie ÚS SR sp. zn. II.ÚS 4/1994 z 19.1.1994, I. ÚS 50/04). Tieto ústavné práva sa premietajú aj v čl. 6 ods.1,2 CSP, ktorým sa zakotvuje princíp rovnosti, ktorý garantuje rovnaké postavenie účastníkov v konaní. Pod rovnakým postavením treba rozumieť také procesné práva účastníkov, ktoré zabezpečia spravodlivý súdny proces.

15.Pod spravodlivým súdnym procesom treba rozumieť povinnosť súdu zabezpečiť rovnosť zbraní, t.j. možnosť uplatnenia práv, teda možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, zúčastniť sa na procesných úkonoch, možnosť oboznámiť sa s obsahom spisu a pod. ale aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Súčasťou obsahu základného

práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods.1 ústavy a v čl. 6 ods.1 Dohovoru (napr. III. ÚS209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS260/06, III. ÚS153/07).

16. Podľa § 220 ods.2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

17. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

18. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) a čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 355 CSP), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 365 ods.1 CSP, lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade strana sporu objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

19. Preto ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne dôvody alebo obsahuje iba nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nie je potrebné skúmať existenciu aj prípadných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov.

20. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods.2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľné a riadne odôvodnené. V konaní nedošlo k žiadnej takej vade, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia a možno uzavrieť, že žalobcom uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

21. Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. zodpovedá § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a týka sa chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom

dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

22.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

23.Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. f) O. s. p. zodpovedá § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§365 ods.1 písm. h)] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

24.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach stranách sporu.

25.Podľa § 129 ods.1 O. z. držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

26.Podľa § 129 ods.2 O. z. držať možno veci, ako aj práva, ktoré pripúšťajú trvalý alebo opätovný výkon.

27.Podľa § 130 ods.1 O. z. ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

28.Podľa § 130 ods.2 O. z. ak zákon neustanovuje inak, má oprávnený držiteľ rovnaké práva ako vlastník, najmä má tiež právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby.

29.Podľa § 130 ods.3 O.z. oprávnený držiteľ má voči vlastníkovi nárok na náhradu nákladov, ktoré účelne vynaložil na vec po dobu oprávnenej držby, a to v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu veci ku dňu jej vrátenia. Obvyklé náklady súvisiace s údržbou a prevádzkou sa však nenahrádzajú.

30.Podľa § 132 ods.1 O. z. vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

31.Podľa § 132 ods.2 O. z. ak sa vlastníctvo nadobúda rozhodnutím štátneho orgánu, nadobúda sa vlastníctvo dňom v ňom určeným, a ak určený nie je, dňom právoplatnosti rozhodnutia.

32.Podľa § 135a) ods.1 O. z. v znení účinnom do 31.12.1991 vlastníkom veci, ktorá môže byť predmetom osobného vlastníctva, sa stane občan, ktorý má nepretržite v držbe (§ 132a ods. 1) hnutelnú vec tri roky a nehnuteľnú vec desať rokov. Obdobne, pokiaľ nie je ustanovené inak, nadobudne občan aj právo zodpovedajúce vecnému bremenu (§ 132a ods. 2).

33.Podľa § 135a) ods.2 O. z. ak ide o pozemok alebo jeho časť, ktorý má občan nepretržite v držbe (§ 132a ods. 1) desať rokov a ku ktorému by sa inak mohlo zriadiť právo osobného užívania (§ 199 ods. 1), nadobúda vlastníctvo k pozemku alebo k jeho časti štát; občan nadobúda právo, aby sa s ním uzavrela dohoda o osobnom užívaní pozemku v rozsahu uvedenom v § 200. Ak výmera pozemku je väčšia než najvyššia prípustná výmera podľa § 200 a ak podľa územného plánu alebo územného rozhodnutia možno prenechať do osobného užívania viac častí tohto pozemku, má občan právo vybrať si len jednu z týchto častí, ku ktorej sa potom ako k samostatnému pozemku dohodou zriadi právo osobného užívania.

34.Podľa § 135a) ods.3 O. z. takto však nemôže nadobudnúť vec z majetku v socialistickom vlastníctve alebo vec, ku ktorej má socialistická organizácia právo užívania podľa osobitných predpisov. Takto nemožno nadobudnúť ani právo k pozemku, ktorý je v socialistickom vlastníctve alebo ku ktorému má socialistická organizácia právo užívania podľa osobitných predpisov.

35.Podľa § 135a) ods.4 O. z. do doby podľa odsekov 1 a 2 si občan môže započítať dobu, po ktorú jeho právny predchodca mal vec nepretržite v držbe alebo nepretržite vykonával právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

36.Podľa § 135a) ods.5 O. z. na plynutie dôb podľa odsekov 1 a 2 použije sa primerane ustanovenie o premlčaní.

37.Podľa § 134 ods.1 O. z. oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

38.Podľa § 134 ods.2 O. z. takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb .

39.Podľa § 134 ods.3 O. z. do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

40.Podľa § 134 ods.4 O. z. pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby.

41.Podľa § 868 O. z. pokiaľ ďalej nie je uvedené inak, spravujú sa ustanoveniami tohto zákona aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 1992; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 1992 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

42.Podľa § 872 ods. 6 O. z. ak ide o vydržanie vlastníckeho práva k pozemku podľa tohto zákona, kde na základe doterajších predpisov bolo možné nadobudnúť len právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemkov, môže si oprávnená osoba započítať čas, po ktorý jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred účinnosťou tohto zákona.

43.Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd poukazuje na to, že vlastníctvo je v našom právnom poriadku chápané ako najvyššia právna moc nad vecou. Tento obsah vlastníckeho práva je vyjadrený priamo v § 123 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je vlastníkom v medziach zákona oprávnený vec držať (ius possidendi), užívať (ius utendi), požívať jej plody a úžitky (ius fruendi) a má právo s vecou nakladať (ius disponendi). Právo vec držať, nazývané tiež právom držby, znamená právo nakladať s vecou ako s vlastnou. Ide o východiskové oprávnenie vlastníka, ktoré je nevyhnutným predpokladom pre výkon jeho ostatných vlastníckych oprávnení. Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok dochádza k nemu priamo zo zákona, nevyžaduje sa k tomu rozhodnutie štátneho orgánu. K tomu, aby bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním musia byť splnené zároveň tieto zákonné predpoklady: a/ nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu, b/ nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, c/ spôsobilý predmet vydržania. Predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Držba vecí je spojená jednak s momentom objektívnym, čo je nakladanie s vecou (tzv. corpus), jednak s momentom viacej subjektívnym, nakladanie s vecou (tzn. animus), ako so svojou. Kto nakladá s vecou ako so svojou (má corpus i animus), je držiteľom. Aby bol oprávneným držiteľom, vyžaduje sa aby bol splnený ďalší pojmový znak oprávnenej držby a to dobrá viera, čo je podmienkou pre nadobudnutie vlastníctva právnym titulom vydržania.

44.Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, t.j., či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom

je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok, a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdaci titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva. Na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude spravidla treba, aby vydržiteľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia vlastníctva, ktorý môže byť základom pre zápis vlastníckeho práva do príslušného katastra nehnuteľností, ale postačí existencia takéhoto nadobúdacieho titulu (aj putatívneho), ktorý jeho vnútorné presvedčenie, že sa stal vlastníkom veci, dostatočne opodstatňuje.

45. Dobrá viera oprávneného držiteľa, ktorá je daná so zreteľom k všetkým okolnostiam veci, sa musí vzťahovať i k titulu, na základe ktorého mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo. Pri právnom titule nadobudnutia vlastníctva vydržaním je neplatný právny úkon. Vedomosť držiteľa o tom, že právny úkon, z ktorého odvodzuje svoju oprávnenú držbu a v konečnom dôsledku aj vlastníctvo právnym titulom vydržania, je neplatným právnym úkonom, nepreukazuje dobromyseľnosť držiteľa.

46. Takýmto titulom (právnym dôvodom) sa môže rozumieť len právny úkon, ktorým sa vec prevádza na iného vlastníka, napr. kúpna zmluva, darovacia zmluva, rozhodnutie štátneho orgánu a pod. Čestné vyhlásenie však žiadnym takýmto právnym, ani domnelým právnym úkonom nie je. K uvedenému zaujal stanovisko NS SR v množstve rozhodnutí (napr. 5 Cdo 234/2009, 4Cdo 361/2012). Vyvodzovanie dobromyseľnosti žalobcu len z čestných vyhlásení žalovaných, bez zohľadnenia zachovania náležitej opatrnosti, ktorú bolo možné s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu od žalobcu požadovať. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že potvrdenie o prevzatí vyplnenej čiastky z dedičstva žalovaných v 1., 3., 5. rade (č. l. 15, 24, 30) nemožno hodnotiť inak ako jednostranný právny úkon, ktorým žalovaní v 1., 3., 5. rade prehlasujú, že prijali po 10 000 Kčs, že iné právne nároky čo sa týka dedičstva si nebudú uplatňovať a súhlasia, aby mohol začať prevádzať stavebné úpravy. Z obsahu listiny nijako nemožno dospieť k záveru, že prevzatím potvrdenej sumy prevádzajú svoj podiel na žalobcu. Prevod spoluvlastníckeho podielu žalovaného v 1. rade nevyplýva ani z jeho čestného prehlásenia z 19.11.1998 (č. l. 16), ktoré okrem iného obsahuje síce súhlas s prevodom popísaných nehnuteľností ale za podmienky, že je kedykoľvek ochotný podpísať dohodu o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva k uvedeným nehnuteľnostiam. Z tohto prehlásenia jednoznačne vyplýva, že žalovaný v 1. rade vedel, že predmetné nehnuteľnosti sú v jeho vlastníctve a žalobca na základe tohto prehlásenia nemohol získať presvedčenie, že mu nehnuteľnosti patria, lebo tiež z neho musel vedieť, že je potrebné dohodou zrušiť podielové spoluvlastníctvo. Potvrdenia žalovaných v 1. a 2. rade (č. l. 17) preukazujú, že vzťahy z dedičstva sú vysporiadené, ale ani tieto úkony nie sú titulom k prevodu vlastníctva. Žalovaná v 2. rade podľa tvrdenia žalobcu mala podpísať prehlásenie (jednostranný právny úkon) o prevzatí finančnej zo 6.7.1985 (č. l. 19) tiež ako u žalovaného v 1. rade nedošlo k prevodu predmetných nehnuteľností. Tá však spochybnila samotnú listinu vyjadrením zo 16.1.2009, keď tvrdila, že podpis na listine nie je jej. Uvedené tvrdenie však nebolo potrebné preukazovať, lebo toto sa nemohlo stať podkladom pre vydržanie. Dotazník a čestné vyhlásenie žalovaných (č. l. 33) mal slúžiť ako podklad na napísanie zmluvy a s jej prevodom súhlasil Miestny národný výbor Poproč, Útvar hlavého architekta Košice - vidiek a Štátny majetok Moldava nad Bodvou. Návrh na registráciu zmluvy (č. l. 37) je síce podpísaný stranami sporu ale tento nemá žiadnu výpovednú hodnotu, lebo neobsahuje žiadne identifikačné údaje ani o predmete prevodu, ani zmluve, ktorá mala byť registrovaná, ani zmluvných stranách.

47. V konkrétnej veci mohol mať žalobca pochybnosť, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol, pričom vedel resp. mohol vedieť, že k uzavretiu písomnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti nikdy nedošlo. Žiaden zo žalovaných neprejavil skutočnú vôľu previesť na žalobcu svoj spoluvlastnícky podiel. Samotnú skutočnosť, že došlo k peňažnému plneniu medzi účastníkmi nie je možné bez ďalšieho vyhodnotiť ako právny titul, dosvedčujúci prevod vlastníctva a nie je ani spôsobilým titulom osvedčujúcim dobromyseľnosť žalobcu, ale na túto okolnosť bude nutné prihliadať pri vyporiadaní vlastníctva. V prejednávanej veci nemohol mať žalobca ani subjektívny pocit (vnútorné presvedčenie), že mu nehnuteľnosť patrí, aj keď ju užíval, alebo objektívne musel vedieť, čo vyplynulo zo všetkých dokladov, že predmetné nehnuteľnosti nikdy nenadobudol a že ich spoluvlastníkmi sú žalovaní. V súdenom spore nebola splnená prvá podmienka vydržania, teda právny titul vstupu do oprávnenej držby, t.j. takej držby, ktorá privodí vydržanie, pričom tento titul musí byť preukázaný jednoznačne, nemôže byť pochybný. Možno uzavrieť, že žalobca predmetné nehnuteľnosti užíval ale nebol dobromyseľný, lebo vedel, že ich nikdy žiadnym relevantným úkonom od žalovaných nenadobudol. Vydržanie nemôže privodiť iba púha skutočnosť, že obsah určitého práva je dlhodobo fakticky vykonávaný žalobcom a že žalovanými evidovanými v katastri nehnuteľností nebol rušený. Podľa zásad ustálených tiež súdnou

praxou dobromyseľnosť zaniká v okamihu, kedy sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec právom patrí.

48. K námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní odvolací súd uvádza, že neformálnu dohodu súrodencov z roku 1983 nemožno považovať za titul vstupu žalobcu do oprávnenej držby lebo žalovaní ňou neprejavili záujem previesť svoje vlastníctvo na žalobcu, čo následným konaním aj jasne prezentovali. Ak by ich skutočná vôľa bola previesť vlastníctvo, nič im nebránilo v tomto zmysle uzatvoriť dedičskú dohodu, za základe ktorej by žalobca sa stal vlastníkom predmetných a vyplatil ustupujúcich dedičov. Preto, ak záver súdu spočívajúci v tvrdení, že išlo len o dohodu o ďalšom nakladaní s nehnuteľnosťami s týmto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, lebo uvedené vyplynulo so zreteľom na všetky okolnosti, ktoré vyplynuli z konania sporových strán. Ďalej žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd pri rozhodovaní o veci náležite a správne vysporiadal. V kontexte s uvedeným odvolací súd sa stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu, že neexistujú hmotnoprávne podmienky pre vydržanie nehnuteľnosti žalobcom (neexistencia právneho titulu a nedobromyseľnosť žalobcu).

49. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

50. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

52. S prihliadnutím na skutočnosť, že súd o trovách konania rozhodne samostatným uznesením, rozhodne v ňom aj o trovách odvolacieho konania.

53. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.